

חום של גיהינום שרר באולם לש-
כת הנשיא בקריה התל-אביבית.
שלושת החוקרים נשמו בכבדות.
עשרות הצעירים שהצטופפו מס-
ביב היו שטופים זיעה. מבעד לח-
לון, שהשקיף על הכביש הראשי
לפתח-תקוה, בקע כל כמה שניות
הרעש המהדהד של מכונית-משא
אי אוטובוס, שהטביע כמעט את
דברי-החוקרים.

איש לא שם לב לפרטים קטנים
אלה. כל זוגות העיניים היו נעוצות
בצעיר חסון, גבה-קומה, לבוש
חולצה צהובה משוכצת, שישב כמ-
עט ללא נייע מול ראש הועדה. הק-
הל, שישב מאחוריו, התרשם רק
מז השקט המוחלט של הצעיר ה-
אתלטי. רק החוקרים, שישבו מוד
פניו, הבחינו בעיניים האדומות ה-
שקועות בחוריהן, עיניו של אדם
שנאבק עם מצפונו.

הקהל היה מורכב כמעט כולו
מצעירים בריאים. כמעט כולם הבי-
רו את העד. הם היו חניכו בקלוב-
התעופה, ידידיו באויר, חבריו ב-
מגרש-הספורט. אך לא רק הדאגה
לשלומי האישי המריצם לשבת ב-
חום המחניק, לעקוב במתיחות
רתוקה אחרי כל מילה שנפלטת
מפיו, אחרי כל תנועה בפני החוק-
רים. הם ידעו כי לא רק גורלי ה-
אישי ייחתך בחקירה זו, אלא גור-
לו של חלום שהם נשאוהו כמזה:
הלום-האויר, קריאת-התגר של
השחקים לנוער העברי.

עת ד האויריה הישראלית היה מוטל על כפות המאזניים. מולו הודקרה תמונת-האימים של שדה-הקטל בקבוץ מעגן

אורי גלין מניד

הוא לא ניסה להגן על עצמו. מן ה-
רגע הראשון כבש לא רק את קהל
ידידיו, אלא גם את לבם של העתונאים ה-
ספקניים, שעתוניהם השמיצו אותו בלי רחם.
„זהו העד הראשון שאינו משקב“ אמר אחד
מהם.

איש לא יכול היה להטיל ספק בכנותו
הגמורה. „מה יכולות להיות, לדעתך שלך,
סיבות האסון?“ שאל אלוף-משנה יצחק פוג-
דק, האיש שהגן על הדרום ברגעים החמור-
רים ביותר של מלחמת-העצמאות, כראש יחיד
דה של טירונים בלתי-מאומנים, עוד לפני
שהושלם גיוס גדודי גבעתי (שלישי מימין
בתמונה השמאלית).

„אחת מן השתיים: או תנאים מטרואר-
לוגיים, או שגיאתו של הטייס“, אמר אורי
גלין.

„אבל מה אתה חושב?“ חזר ושאל יזהר
הררי, היושב-ראש, והעיף מבט חוזר מבעד
למשקפיו אל הצעיר היושב חצי מטר לפניו.

אורי גלין לא זז. „איני יודע“, אמר בשקט,
„מומחים גדולים ממני צריכים להחליט!“

מבחן אכזרי

כל העדים לפניו, שגילו שרשרת ארוכה
של הונחות קטנות וגדולות, ניסו להתחמק
מן האחריות, להטילה על אחרים. אפילו
אבשלום סטרוו, שישב ברגע הגורא מאחורי
גבו של גלין, ושגלין הציל, אולי, את חייו
כשהוציאו מן המטוס הבווער, פגע בעדותו
בחברו.

אורי גלין לא החזיר לאיש מהם באותה
מטבע. כשנשאל אם לדעתו יכולה האשמה
לאסון ליפול על סטרוו — דעה שהושמעה
אף היא בפני כמה אויראים — סירב בתוקף
לענות.